

* *Psal. 131.** *Ioan. 5.** *Ibidem.**Christus Ioan-
nem obscura-
uit.** *Ioan. 3.**Ioannis bap-
tisma superueni-
ente Christi
gratia vacua-
tum est.**Aliud fuit ba-
ptismum pœni-
tentie, aliud
gratie.*

Habet autem & Christus sol lucernam suam que
eius ortū præcessit sicut dicit Propheta: * Pa-
raui lucernam Christo meo. Que autem ista lucerna
fit, ostendit Dominus dicens de Ioanne Baptista:
* Ille erat lucerna ardens. Ipse autē Ioannes vt præ-
cedēs lucernæ lumen exiguum, ait: Ecce venit post
me, cuius non sum dignus soluere corrigiam calcia-
mentorū eius: ipse vos baptizabit in Spiritu san-
cto & igni. Simul etiam intelligens lumen suum sol-
lis radijs offuscandum, ante prædicit: * Illum oportet
crescere, me autē minui. Sicut enim lucernæ claritas
destruitur solis aduentu: ita & Ioannis pœni-
tentie baptismum superueniente Christi gratia va-
cuatum est. *Tom. 3. Sermon. 16. de natali Domini.*

Ego vos aqua baptizo.] Cito probauit non esse se
Christum qui visibili operetur officio. Nam cum ex
duabus naturis homo, id est, ex anima subsistat &
corpore, visibile per visibile, inuisibile per inuisibi-
le mysterium consecratur. Aqua enim corpus ablu-
itur, spiritu animæ delicta mundantur. Aliud agi-
mus, aliud inuocamus. Licet etiam in ipso fonte san-
ctificatio diuinitatis aspiret. Non enim aqua omnis
ablutio est, sed hæc inter se diuisa esse non possunt.
Et ideo aliud fuit baptismum pœnitentiæ, aliud gra-
tiæ est. Istud ex utroque, illud ex vno. Nā cum com-
munia delicta sint mentis & corporis, purificatio
quoque debuit esse communis. *Tom. 5. lib. 2. Comment.
in cap. 3. Luca.*

CAPVT TERTIVM

De Paruulis & baptismo paruulorū.

1. Paruulos etiam Christianorum nasci in peccato originali, & ab eo non nisi per lauacrum regenerationis vindicari posse.

Attende ergo paullisper, quomodo ex hac lege peccati omnem generari hominem, & ideo trahere originale peccatum, sanctus eloquatur

quatur Ambrosius in eo ipso de sacramento regenerationis, siue de Philosophia libro suo, Est, inquit, domus quã sapientia ædificat, & mensa cœlestibus referta sacramentis, in qua iustus cibum diuinæ voluptatis epulatur, suauem gratiæ potum bibens, si perpetuorum meritorum vberi posteritate letetur.

Hos filios generans Dauid, partus illos corporeæ cõ- *Dauid omnes*
 mixtionis horrebat, & ideo mundari sacri fontis ir- *homines in pec*
 rigo desiderabat, vt carnalem ac terrenam labem *cato originis*
 gratia spiritalis ablueret. * Ecce, inquit, in iniquita *nasci deplorat*
 tibus conceptus sum, & in delictis peperit me mater * *Psal. 50.*

mea. Male Eva parturuit, vt partus relinqueret mu-
 lieribus hæreditatem, atque vnusquisque concupi-
 scentiæ voluptate concretus, & genitalibus visceri-
 bus infusus, & coagulatus in sanguine, in pannis in-
 uolutus, prius subiret delictorum contagium, quàm *Prius subimus*
 vitalis spiritus munus hauriret. * Si, te non deseruit *delictorũ conu*
 qualiscumque saltem sensus humanus, vides quid de *tagium, quàm*
 concupiscentiæ voluptate hac ipsa, cui præbes impu- *vitalis spiri*
 dentissimum patrociniũ, pronuntiauerit, tui quod *tus munus*
 sæpe dicendum est doctoris testimonio prædicatus *haurimus.*
 tam memorabilis doctor Ambrosius, quod ea quil-
 que concretus, ea genitalibus visceribus infusus, &
 coagulatus in sanguine, & in pannis, non vtique la-
 neis, aut lineis, aut huiuscemodi talibus, qualibus
 iam nati obuoluuntur infantes, sed pannis vitiatæ
 originis tamquam hereditarijs inuolutus, prius sub-
 eat contagium delictorum, quàm vitalis huius aeris
 auram spirando percipiat, in quem veluti immesum
 fontem communis & non desistentis alimenti, post
 occulta spiramenta viscerum maternorum, qui na-
 scitur, funditur, in ortu ploraturus reatũ, quem con-
 traxit ante ortum. Ergone ex huius concupiscentiæ
 motu illi non erubescerent homines primi, quo &
 ipsi apparebant noxij, & eorum filij peccato paren-
 tum pronuntiabantur obnoxij? *Augustinus Tom. 7. lib.*
2. contra Iulianum Pelagianum.

Hinc illa erat naturæ humanæ fraudulenta lau-

*Errorem hunc
 de integritate
 naturæ humanæ*

ne Pelagiani datio, & illæsa per omnes homines originalis defen-
propagarunt, sio dignitatis. Hinc Adæ peccatum exemplo poste-
quem Ambro- ris aserebatur nocuisse, non transitu: & quam illi
suis ante quã possibile fuerat non violare mandatũ, tam liberum
exortus esset, esse vnicuique declinare delictum. Hinc euacuatio
Augustino te- baptismatis paruulorum, qui sola adoptione donari
ste, iugulauit. nullo autem reatu dicerentur absolui. *Tom. 3. lib.*
Epist. 10. Epist. 84.

Christianorũ Cũ enim consideramus interpaganos, inter Iu-
paruuli pere- dæos, inter hæreticos, inter ipsos Catholicos Chri-
unt nisi bap-^{ti-} stianos quàm multiplex pereat numerus paruulo-
æntur. rum, quos quantum ad proprias pertinet volũtates,
 neque bonum aliquid, neque malum constat egisse:
 discimus super eos illam manere sententiam, quam
 humanum genus prauaricatione primi parentis ex-
 cepit, cuius sententiæ rigor dum etiam circa tales
 non resoluitur, quàm magnum illud peccatum fue-
 rit demonstratur. Nemo autem putaretur non inno-
 cens nasci, nisi etiam talibus esset noxium nõ rena-
 sci. *Tom. 2. lib. 2. de vocat. gent. Cap. 3.*

II. Paruulos regenerationis lauacro nondum
 expiatis, vitam æternam conse-
 qui non posse.

Paruuli rena- DE paruulis vero quibus sine vlllo bonæ volun-
ti salui fiunt, tatis merito in originali vulnere cum ceteris
nõ renati per- mortalibus causa communis est, nihil potest expo-
eunt. sitionis adferri qua doceatur cur isti salui fiant rena-
 ti, illi pereant non renati, sub illius prouidentia &
 omnipotentia in cuius manu est anima omnis vi-
 uentis, & spiritus vniuersæ carnis hominis, & cui di-
 citur: * Breues dies hominis sunt, numerus dierum
 eius apud te est. Non autem puto istos voluntatum
 patronos, simplicitate illorum tam impudenter vsu-
 ros, vt aut fortuito ista dicant accidere, aut non re-
 natos asserant non perire. Aperte enim aut cum Paga-
 nis conuincerentur sentire de fato, aut cum Pela-
 gianis transfusum in posteros Adæ negare peccatũ.
Fato

* Iob 14.

Pelagiani
transfusum in
posteros Adæ
peccatũ negat

Fato autem non baptizari paruulos nec Pelagiani potuerunt dicere, sed quia eos liberos à peccato ausi sunt profiteri, meruere damnari. *Tom. 2. lib. 1. de uocatione gentium, Cap. 7.*

Non autem latet quantum cordibus fidelium de- *Multa sequuntur incòmoda si dicamus bas*
 fidiæ gigneretur, si in baptizandis paruulis nihil de *pifmum non esse de necessitate salutis.*
 cuiusquam negligentia, nihil de ipsorum esset mortalitate metuendum: quandoquidem ut tales baptismo fraudarentur, nullo modo possit accidere. Hac vero tam inamissibili felicitate infantium vehementissime opinio illius roboraretur erroris, qui gratiam Dei secundum merita hominum dari audet contra fidem Catholicam prædicare. Videretur quippe inculpabili innocentiae hoc tota æquitate deberi, ut neminem eorum adoptio præteriret, quos nullus reatus perstringeret: nec impie à quodam de paruulorum baptismo dictum fuisset, Habet gratia quod ad optet, non habet vnda quod diluat. Sed hoc detestabiliter prædicatum omnes discipuli veritatis intelligunt: & inde manifestum est eos qui salui fiunt, *Sine baptismo mortuos perisse dubium non est.*
 non merito sed gratia liberari, quia sine baptismo mortuos perisse non dubium est. *Tom. 2. lib. 2. de uocatione gentium, Cap. 8.*

III. Paruulos nondum actu proprio credentes, in fide Ecclesie rectissime baptizari.

Omnium exordia paruulorum, totaque illa principia nec dum rationalis infantie, sub arbitrio iacent voluntatis alienae, nec villo modo eis nisi per alios consuli potest, & consequens est illos ad eorum pertinere consortium, quorum vel recto vel prauo reguntur affectu. Sicut enim ex aliena confessione credunt, ita ex aliena infidelitate aut dissimulatione non credunt. *Tom. 2. lib. 2. de uocat. gent. Cap. 8.* *Infantes ex aliena confessione credunt.*